

Гнатюк С.С., начальник кафедри соціально-гуманітарних дисциплін Львівського державного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ТОЛЕРАНТНІСТЬ КОМУНІКАТИВНОГО МОВЛЕННЯ ЯК ЗРАЗОК ІНТЕЛЕКТУ В ПРАВООХОРОННІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Мовлення правоохоронця – це одна з актуальних проблем чи тем сьогодення, оскільки відображається на професійній діяльності і відтворюється на захисті населення. Механізм комунікативної мовленнєвої взаємодії полягає в процесі: мета – повідомлення – завдання – зміст – шляхи (канали) передачі – перспектива – результат сприйняття – стратегія подальшого розвитку та контактної безпосередньої взаємодії між комунікатором і реципієнтом (див – Рис. 1).

Правоохоронна діяльність пов’язана із суспільством різного рівня виховання, інтелекту чи культури мовлення та поведінки порушників, злочинців та ін., що, як правило, негативно впливає на самоідентифікацію правоохоронця, впливаючи на характерні зміни у професійності та зниженні його толерантності.

Рис. Комунікативні характеристики роботи правоохоронця (комунікатора) з індивідом (реципієнтом) як важлива умова професійної діяльності

Сьогодні, на період критичного ставлення до працівників органів внутрішніх справ (ОВС) на майдані у Києві, спостережливо та особливо звертається увага на міліціонера у роботі із населенням. Діяльність правоохоронця – це не тільки контакт і співпраця з українським суспільством, але й робота з іноземцями, що є надважливим пріоритетом іміджевої характеристики професійності та авторитету країни у світовому вимірі. Адже кожен громадянин своєї держави у розвитку свого “Я” – це зразок, який повинен дбати про державні пріоритети, національні символи, мову та мовлення, культурні традиції тощо. Тому для створення міжнародного комфорту необхідно створити системно-лінгвістичний та символічний підхід до роботи правоохоронця із суспільством задля відновлення авторитету та іміджу до працівників ОВС.

Комунікатор як сугестивний адресант повинен заздалегідь опрацювати джерело повідомлення і тільки тоді дати хід його розвитку, оскільки інформація (повідомлення) включає в себе правовий вимір кодово-знакового мовлення. Правоохоронець у своїй діяльності повинен працювати, в жодному разі, не в односторонньому напрямку, а, навпаки, – на комунікативно-позитивний зворотній двосторонній зв'язок у стратегії розвитку комунікативного культурного коду взаємодії. Обов'язковою умовою відновлення авторитету правоохоронця є вдосконалення самоідентифікації (етичної, культурної, національної), збагачувати свій інтелект, забезпечувати толерантно-ритуальну (повсякденну) і формальну поведінку та мовлення, вдосконалювати професійно-комунікативну компетентність.

Правоохоронець, насамперед, повинен психологічно-творчо володіти комунікативно-мовленнєвою компетенцією, щоб надавати соціально-психологічний прогноз будь-якій ситуації, враховуючи при цьому гендерну особливість, недопускати агресії з боку комунікатора (правоохоронця) і реципієнта (потерпілого) як об'єкта, навчитися психологічно програмувати себе на позитивний результат та знімати стресове напруження, вміння вислуховувати, контролювати і корегувати свої дії толерантно, комунікативно-

контактним, динамічним процесом при спілкуванні із суспільством.

Толерантність як зразок інтелекту відтворюється у пам'яті кожної людини (індивіда), а тому необхідно працювати над своїм удосконаленням, “виліплювати” чи створювати нового правоохоронця, який би змінив портрет-образ безпосередньо працівника міліції та правоохоронної системи.

Артикуца Н.В., доцент кафедри міжнародного права і спеціальних правових наук НаУКМА, кандидат філологічних наук

СТИЛІСТИКА ЗАКОНОДАВЧОГО ТЕКСТУ

Законодавча стилістика як спеціальний підрозділ законодавчої лінгвістики має на меті виявити специфічні функціонально-стильові параметри законодавчого тексту на основі спостереження за функціонуванням мовних одиниць різних рівнів у законах та інших нормативно-правових актах. Це допоможе розробити для нормопроєктувальників та юрлінгвістів-експертів певну регламентацію спеціальних мовностильових норм у формі загальних вимог до нормативно-правового тексту та надати практичні рекомендації щодо доречності вживання тих чи інших мовних засобів у законодавчих актах. Адже основними поняттями і категоріями, якими ми оперуємо, аналізуючи мову законів, є насамперед стилістичні поняття й категорії.

Законодавча стилістика розглядає стиль як найбільш важливіший спосіб мовного оформлення правових приписів у тексті або проекті тексту закону та фокусує свою увагу на правильному використанні спеціальної законодавчої термінології, законодавчих дефініцій та інших спеціальних засобів законодавчої техніки, лексико-граматичних та стилістично-жанрових особливостей нормативно-правових приписів.

Законодавча стилістика як сукупність прийомів найбільш доцільного використання мовних засобів у законодавчому акті спирається передусім на такі мовно-стильові параметри